

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 25-10-2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Szajner

Protokolant: Ewa Trawińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25-10-2017 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno Handlowo Usługowego (...) Sp z o.o. z/s w W.

przeciwko S. P.

o zapłatę (odszkodowanie za mienie powierzone)

I. **oddala powództwo;**

II. **zasądza od strony powodowej Przedsiębiorstwa Produkcyjno Handlowo Usługowego (...) Sp z o.o. z/s w W. na rzecz pozwanego S. P. kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 marca 2017 r. (Prezentata Biura Podawczego) strona powodowa Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...) w W. domagała się zasądzenia od pozwanego S. P. na swoją rzecz kwoty 8.136,96 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty tytułem zapłaty należności w związku z odpowiedzialnością materialną za powierzone mienie oraz zasądzenia od pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, iż w okresie zatrudnienia pozwany zawarł ze stroną powodową umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie w dniu 9.10.2015 r. przyjmując wspólną odpowiedzialność materialną.

W dniach 15-17.01.2016 r. strona powodowa przeprowadziła inwentaryzację w magazynie nr 21 we W. przy ulicy (...), której rozliczenie wykazało niedobór w towarach i opakowaniach. Pracodawca obciążył pracowników ponoszących wspólną odpowiedzialność materialną w tym pozwanego według procentowego zakresu tej odpowiedzialności. W związku z powyższym strona powodowa wystawiła notę księgową nr (...) z dnia 26.02.2016 r. na kwotę 8.136,96 zł, której zapłatę dochodzi w procesie.

Strony prowadziły korespondencję w sprawie zapłaty zobowiązania; strona powodowa bezskutecznie proponowała zawarcie porozumienia co do uregulowania zobowiązania w miesięcznych ratach- do zawarcia ugody nie doszło (vide pozew na formularzu k.3-4).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 marca 2017 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał pozwanemu S. P. aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia tego nakazu zapłacił na rzecz strony powodowej Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego (...) w W. kwotę 8.136,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 marca 2017 roku do dnia zapłaty,

kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 300 zł tytułem opłaty od pozwu (vide nakaz zapłaty z 14.03.2017 r. k.23).

Pozwany S. P.; zachowując ustawowy termin; złożył w dniu 10 kwietnia 2017 r. **sprzeciw od nakazu zapłaty** wydanego w postępowaniu upominawczym, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zarzucił w szczególności, iż został zatrudniony przez stronę powodową dopiero na podstawie umowy o pracę z dnia 29 grudnia 2015 r. i rozpoczął świadczenie pracy w dniu 4 stycznia 2016 r. a umowa o wspólnej odpowiedzialności na którą powołuje się strona powodowa została zawarta 9 października 2015 r. Pozwanemu jakiegokolwiek mienie zostało powierzone w dniu 4 stycznia 2016 r. a więc nie miał on realnej możliwości czuwania nad powierzonym mieniem przed podjęciem pracy, nie może więc odpowiadać za niedobór który powstał w powyższym okresie.

Strona powodowa zawarła przedmiotową umowę o wspólnej odpowiedzialności z grupą 37 „pracowników”, czym naruszyła zasadę przewidzianą w rozporządzeniu co do dopuszczalności przyjęcia wspólnej odpowiedzialności materialnej jeżeli liczba pracowników w miejscu powierzenia mienia nie przekracza 16 osób przy pracy na trzy zmiany- a więc powyższa umowa jest nieważna.

Ponadto strona powodowa nie podołała ciężarowi wykazania niedoborów w towarach i opakowaniach wykazywanych w inwentaryzacji ze stycznia 2016 r. a także prawidłowości jej przeprowadzenia (vide sprzeciw od nakazu zapłaty k.28-29).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany S. P. był zatrudniony u strony powodowej Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe (...) w W. początkowo w oparciu o umowę o pracę z 29.12.2015 r. na okres próbny w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 4 stycznia 2016 r. do 31 marca 2016 r. na stanowisku magazyniera. Swoje obowiązki pozwany wykonywał w magazynie powodowej spółki w Oddziale W. przy ulicy (...). Jego bezpośrednim przełożonym był kierownik magazynu R. N..

Następnie pozwany zawarł ze stroną powodową umowę o pracę na czas określony od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia 31 marca 2018 r. na stanowisku kierowcy. Powyższy stosunek pracy został rozwiązany za porozumieniem stron z dniem 31 maja 2016 r. Zatrudnienie pracownicze pozwanego nie było poprzedzone żadnym węzłem cywilnoprawnym- pozwanego nigdy przed 4.01.2016 r. nie wiązał ze stroną powodową żaden stosunek cywilnoprawny. Nigdy nie zawierał z pozwanym pracodawcą żadnej umowy zlecenia.

Dowody: umowa o pracę pozwanego na okres próbny z 29.12.2015 r. (k.31);

akta osobowe pozwanego (załącznik);

przesłuchanie pozwanego (k.113-114; płyta CD k.116).

Strona powodowa prowadzi działalność gospodarczą w formie spółki prawa handlowego z ograniczoną odpowiedzialnością. Jej podstawowy przedmiot działalności obejmuje sprzedaż hurtową niewyspecjalizowanej żywności, napojów oraz wyrobów tytoniowych.

W dniu 4 stycznia 2016 r. w dniu podjęcia pracy strona powodowa przedstawiła pozwanemu do podpisania, obok umowy o pracę, także umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie datowaną na 9 października 2015 r. gdzie w §3 dopisano osobę pozwanego. Na mocy tej umowy strona powodowa powierzyła pracownikom w tym pozwanemu mienie znajdujące się w magazynie Oddziału (...) obecnie i na przyszłość z obowiązkiem zwrotu lub wyliczenia się, a pracownicy wspólnie podejmują się pieczy nad mieniem i przyjmują wspólną odpowiedzialność materialną za szkody spowodowane powstaniem niedoboru. Wspólna odpowiedzialność obejmuje

także szkody dotyczącej pozostania na stanie magazynu towaru przeterminowanego. Udział procentowy pozwanego we wspólnej odpowiedzialności materialnej określono na 2,78 %.

W wyniku inwentaryzacji przeprowadzonej w dniach 15-17.01.2016 r. stwierdzono niedobór w towarze do rozliczenia- 194.458,68 zł i niedobór w opakowaniach do rozliczenia- 97.237,70 zł na łączną kwotę 292.696,38 zł.

Co do osoby pozwanego została sporządzona nota księgowa nr (...) z 26.02.2016 r. na kwotę 8.136,96 zł.

Pismem z dnia 8 września 2016 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty powyższej kwoty z noty księgowej nr (...) jednocześnie proponując pozwanemu uregulowanie zaległości w drodze porozumienia – uznania długu i rozłożenie świadczenia na raty. Pozwany nie przyjął propozycji, nie uznał długu nie podjął rozmów co do ratalnej spłaty zobowiązania.

W dniu 10 stycznia 2017 r. strona powodowa skierowała do tutejszego Sądu Rejonowego wnioski o zawiązanie pozwanego do próby ugodowej co do dochodzonej powyższej należności. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą X Po 4/17. Pozwany nie zgodził się na zawarcie ugody, traktując roszczenia powodowego pracodawcy jako pozbawione podstaw prawnych.

Dowody: umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej z 9.10.2015 r. (k.8-9);

Umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej z 8.05.2015 r. i 15.01.2016 r. (k.59-62);

Rozliczenie inwentaryzacji częściowe magazynu nr 21 Oddział W. według stanu na dzień 15.01.2016 r. z 22.02.2016 r. (k.10);

Nota księgowa nr (...) z 26.02.2016 r. (k.11) wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru (k.12);

Wezwanie do zapłaty z 8.09.2016 r. (k.13) wraz z projektem porozumienia (k.14), potwierdzeniem nadania i odbioru (k.15);

Odpowiedź pozwanego z 20.09.2016 r. (k.16);

Pismo strony powodowej z 6.10.2016 r. (k.17) wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru (k.18);

przesłuchanie pozwanego (k.113-114; płyta CD k.116);

akta sprawy tut. Sądu Rejonowego X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych o sygn. X Po 4/17 (załącznik);

aktualny odpis z rejestru przedsiębiorców KRS powodowej spółki (k.6-7);

zarządzenie nr (...) wraz z załącznikami w postaci oświadczeń pracowników, wyciągami spisu z natury, opakowań (k.42-43; k.44-58);

instrukcja i zarządzenie nr (...) (k.63-66).

Magazyn nr (...) Oddziału powodowej spółki we W. przy ulicy (...) służył do przechowywania produktów spożywczych na powierzchni dużej hali podzielonej na poszczególne alejki. Monitoring obejmował rampę oraz alejki. Dostęp do hali nie był zabezpieczony – nie było kontroli osób wchodzących i wychodzących. Kompleks magazynów obejmował także przylegające w bezpośrednim sąsiedztwie magazyny innych podmiotów gospodarczych. Po magazynie strony powodowej poruszali się swobodnie również kierowcy firm zewnętrznych, wykonujący usługi transportowe dla strony powodowej. W magazynie dochodziło do kradzieży czy też pomyłek w załadunku. Palety (opakowania) znajdowały się na terenie całego magazynu. Poza magazynem gromadzone były palety zniszczone, przeznaczone do utylizacji (zbutwiałe, uszkodzone przez wózki widłowe). Uszkodzony towar zgłaszany był kierownikowi i wyrzucany. Pracownicy informowani byli że jest to traktowane jako strata magazynu.

Dowody: przesłuchanie pozwanego (k.113-114; płyta CD k.116).

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo jako nieuzasadnione zasługuje na oddalenie w całości.

Zgodnie z treścią art. 124. § 1-3 kp pracownik, któremu powierzono z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się:

1) pieniądze, papiery wartościowe lub kosztowności,

2) narzędzia i instrumenty lub podobne przedmioty, a także środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze, odpowiada w pełnej wysokości za szkodę powstałą w tym mieniu. Pracownik odpowiada w pełnej wysokości również za szkodę w mieniu innym niż wymienione w § 1, powierzonym mu z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się.

Od odpowiedzialności określonej w § 1 i 2 pracownik może się uwolnić, jeżeli wykaże, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych, a w szczególności wskutek niezapewnienia przez pracodawcę warunków umożliwiających zabezpieczenie powierzonego mienia.

Natomiast w myśl **art. 125 §1-2 kp na zasadach określonych w art. 124 pracownicy mogą przyjąć wspólną odpowiedzialność materialną za mienie powierzone im łącznie z obowiązkiem wyliczenia się. Podstawą łącznego powierzenia mienia jest umowa o współodpowiedzialności materialnej, zawarta przez pracowników z pracodawcą na piśmie pod rygorem nieważności.**

Pracownicy ponoszący wspólną odpowiedzialność materialną odpowiadają w częściach określonych w umowie. Jednakże w razie ustalenia, że szkoda w całości lub w części została spowodowana przez niektórych pracowników, za całość szkody lub za stosowną jej część odpowiadają tylko sprawcy szkody.

Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zakres i szczegółowe zasady stosowania przepisów art. 125 kp oraz tryb łącznego powierzenia mienia. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może określić warunki odpowiedzialności za szkodę w mieniu, o którym mowa w art. 124 § 2 i w art. 125 kp:1) w ograniczonej wysokości, ustalonej tym rozporządzeniem; 2) na zasadach przewidzianych w art. 114-116 i 118 kp (**art.126 §1-2 kp**)

Na podstawie powyższej delegacji ustawowej wydane zostało **Rozporządzenie Rady Ministrów z 4 października 1974 r. w sprawie wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za powierzone mienie (tekst jednolity Dz. U. z 1996 r. nr 143 poz. 663).**

Zgodnie z treścią § 8 ust 1 cytowanego Rozporządzenia **warunkiem ustanowienia wspólnej odpowiedzialności materialnej jest powierzenie mienia łącznie wszystkim pracownikom, którzy mają być objęci taką odpowiedzialnością - na podstawie inwentaryzacji przeprowadzonej z ich udziałem** lub z udziałem osób przez nich wskazanych, zgodnie z § 22 ust. 2, **oraz zapewnienie im możliwości zgłaszania uwag w związku z przebiegiem i wynikami inwentaryzacji.**

Każda zmiana w składzie pracowników objętych wspólną odpowiedzialnością materialną wymaga zawarcia nowej umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej (§5 cytowanego Rozporządzenia)

Ze sformułowania wyrażonego w komentowanym przepisie wynika, że samo zawarcie umowy o wspólnej odpowiedzialności za powierzone mienie nie wystarczy, by powstała zamierzona przez strony odpowiedzialność. Conditio sine qua non ustanowienia rygoru takiej odpowiedzialności jest jeszcze powierzenie mienia łącznie wszystkim pracownikom, którzy mają tej odpowiedzialności podlegać. Można zatem powiedzieć, że skuteczność umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie wywołuje dopiero powierzenie mienia w rozumieniu komentowanego przepisu. Skoro także przepis wymaga powierzenia mienia łącznie wszystkim

pracownikom, którzy mają być objęci współodpowiedzialnością, to w przypadku **gdy konkretni pracownicy nie wzięli udziału w procesie powierzania mienia, umowa o wspólnej odpowiedzialności nie wywołuje względem nich skutku prawnego** i odpowiadają oni na zasadach ogólnych.

Podobnie warunki prawidłowego powierzenia mienia sformułowano w doktrynie, stwierdzając, że po pierwsze, pracownik musi wyrazić zgodę na powierzenie mienia z obowiązkiem zwrotu lub do wyliczenia się, a po drugie, mienie musi zostać wydane w taki sposób, aby mógł sprawdzić jego stan ilościowy i jakościowy, objąć je w posiadanie i sprawować nad nim pieczę (zob. Komentarz M.Lekston. Wolters Kluwer 2016)

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego sprawa strona powodowa podjęła nieuprawnione działanie objęcia pracownika-pozwanego zatrudnionego od dnia 4 stycznia 2016 r. (na podstawie umowy o pracę z 29.12.2015 r.) warunkami umowy o odpowiedzialności materialnej zawartej w dniu 9.10.2015 r. bez powierzenia mu mienia i bez przeprowadzenia inwentaryzacji z jego udziałem w tej dacie- jako osobie nieobjętej zatrudnieniem . Pozwany nie miał więc możliwości w okresie od 9.10.2015 r. (data zawarcia umowy o wspólnej odpowiedzialności, z której strona powodowa wywodzi swoje roszczenie) do 4 stycznia 2016 r. (data faktycznego podjęcia obowiązków pracowniczych na podstawie umowy o pracę z 29.12.2015 r.) realizować swojego potencjalnego zobowiązania do czuwania nad powierzonym mieniem, chronić tego mienia przed podjęciem pracy- w konsekwencji nie może odpowiadać za niedobór powstały w tym okresie. Słusznie podnosi pozwany że nie sposób określić jaka część towarów czy opakowań z magazynu oddziału (...) zniknęła przed 4 stycznia 2016 r. a jaka po tej dacie.

Zgodnie z art. 18 § 1 kp. postanowienia umów o pracę oraz innych aktów, na których podstawie powstaje stosunek pracy, nie mogą być mniej korzystne dla pracownika niż przepisy prawa pracy.

Postanowienia umów i aktów, o których mowa w § 1, mniej korzystne dla pracownika niż przepisy prawa pracy są nieważne; zamiast nich stosuje się odpowiednie przepisy prawa pracy (§ 2 cytowanego art.18 kp).

W kontekście cytowanego art.18 § 2 kp w ocenie Sądu umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej z 9.10.2015 r. która jest źródłem i podstawą roszczeń strony powodowej **jest w stosunku do pozwanego nieważna.**

Absurdalne i nie poparte w żaden sposób dowodami- jest twierdzenie strony powodowej jakoby pozwanego miała łączyć ze stroną powodową umowa zlecenia poprzedzająca zatrudnienie pracownicze (a więc przed 4.01.2016 r.) a odpowiedzialności materialnej pozwanego na podstawie kwestionowanej umowy z 9.10.2015 r. należałoby poszukiwać w zakresie odpowiedzialności zleceniodawcy. Taki argument pozostaje w jaskrawej sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym- Sąd ustalił iż pozwanego nigdy ze stroną powodową nie łączyła cywilnoprawna umowa zlecenia.

W myśl ***§2 ust.1-2 cytowanego Rozporządzenia pracownicy, mogą przyjąć na podstawie pisemnej umowy zawartej z pracodawcą wspólną odpowiedzialność materialną za szkody spowodowane powstaniem niedoboru w powierzonym im łącznie mieniu, jeżeli liczba pracowników w miejscu powierzenia mienia, poza wymienionymi w § 4 ust. 1, nie przekracza:***

- przy pracy na jedną zmianę - 8 osób,

- przy pracy na dwie zmiany - 12 osób,

- przy pracy na trzy zmiany - 16 osób.

2. W zakładach usługowych, w zakładach żywienia zbiorowego oraz w sklepach samoobsługowych i preselekcyjnych pracownicy, poza wymienionymi w § 4 ust. 1, mogą przyjąć wspólną odpowiedzialność materialną, jeżeli ich liczba w miejscu powierzenia mienia nie przekracza 24 osób na jedną zmianę (ust. 2 §2 rozporządzenia).

Jak ustalono w toku postępowania sporna umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej z 9.10.2015 r. **została zawarta z grupą pracowniczą 37 osób przy trzymianowym systemie czasu pracy**. Powyższe ustalenie rodzi w stosunku do strony powodowej analogiczne konsekwencje wynikające z cytowanego art.18 §2 kp- nieważność umowy z 9.10.2015 r. i bezzasadność roszczenia pozwu.

Pozbawiona podstaw prawnych i faktycznych jest argumentacja strony powodowej jakoby należałoby wobec pracodawcy stosować rozwiązanie określone w 2 §2 rozporządzenia sugerujące traktowanie magazynu Oddziału (...) powodowej spółki jako zakładu usługowego. Powyższe twierdzenie zdaje się być karkołomnie konstruowane na użytek powyższego postępowania.

Trudno przyjąć w ocenie Sądu aby magazyn hurtowy produktów spożywczych (vide podstawowy przedmiot działalności sprzedaż hurtową niewyspecjalizowanej żywności, napojów oraz wyrobów tytoniowych) miał pełnić bliżej nieokreśloną funkcję (rolę) usługową wobec działów Oddziału W.- zakupów, obsługi klienta, sprzedaży. Nie wynika to w żaden sposób z zebranego materiału dowodowego- poza gołosłownymi twierdzeniami strona powodowa w żaden sposób powyższego nie dowodzi.

Sąd podziela w tym zakresie istotną wątpliwość wyrażoną w uzasadnieniu uchwały SN z 6 marca 2003 r. (sygn. III PZP 1/03) OSNP 2003/21/512, OSNP-wkł. 2003/7/2, Prok.i Pr.-wkł. 2003/12/36, Biul.SN 2003/3/23, M.Prawn. 2004/6/279, M.Prawn. 2003/7/290, gdzie stwierdzono m.in. iż „czym innym jest w rozumieniu rozporządzenia świadczenie usług oraz przechowywanie mienia, którą to funkcję pełni magazyn. Jednostki wymienione w § 2 ust. 2 mogą - zdaniem Sądu Okręgowego - stanowić zarówno zakłady pracy, jak też ich wydzielone części, nie wyłączając zakładów usługowych, w których następuje powierzenie mienia pracownikom. Magazyn jest niewątpliwie miejscem, w którym przechowuje się mienie, przy czym czynność ta może również stanowić świadczenie usługi przechowania. W tej sytuacji powstaje wątpliwość, czy magazyn usytuowany w strukturze organizacyjnej zakładu produkcyjnego może być potraktowany jako zakład usługowy w rozumieniu § 2 ust. 2 rozporządzenia.” W ocenie Sądu orzekającego magazyn powodowej spółki z uwagi na główny przedmiot jej działalności - sprzedaż hurtową niewyspecjalizowanej żywności, napojów oraz wyrobów tytoniowych jest niewątpliwie „zakładem lub wydzieloną jego częścią o charakterze sprzedażowym”, a elementu „usługowego” poza gołosłownym twierdzeniem na użytek postępowania- strona powodowa nie wykazała.

Słusznie także wskazuje pozwany na bezprawne rozszerzenie zakresu wspólnej odpowiedzialności w umowie z 9.10.2015 r. na szkody w opakowaniach i towarach (towary przeterminowane i inne straty - §3 umowy). Sąd podziela pogląd pozwanego iż z cytowanych przepisów art.124 i 125 kp **wynika jedynie odpowiedzialność pracowników za niedobory- rzeczywiste braki w mieniu powierzonym, a nie za powstałe w nim szkody, będące konsekwencją zepsucia, połamania czy przeterminowania**. Każde wewnętrzne instrukcje czy wytyczne w tym zakresie stanowią naruszenie prawa jako mniej korzystne dla pracownika i w konsekwencji są nieważne według cytowanych reguł art.18 §1 kp.

Sąd rozstrzygnął postępowanie w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego w postaci bezspornych dowodów z dokumentów obrazujących przebieg inwentaryzacji, sposób jej przeprowadzenia, daty zawarcia poszczególnych umów o wspólnej odpowiedzialności materialnej, okresu i przebiegu zatrudnienia pozwanego. Uzupełniając Sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron z jednoczesnym ograniczeniem dowodu do przesłuchania pozwanego i pominięciem dowodu z przesłuchania osoby w charakterze strony powodowej na jej wniosek.

Ostatecznie przedmiotem rozważania Sądu nie był dowód z przesłuchania świadków ad.1-3 pierwotnie zaoferowany przez stronę powodową – wobec jego cofnięcia w piśmie procesowym z 3 sierpnia 2017 r. (k.96). Należy jednak zaznaczyć, iż cofnięcie wniosku nastąpiło w sytuacji w której wobec zastosowania przez Sąd zasady bezpośredniości i decyzji co do przesłuchania świadków przed Sądem we Wrocławiu, a nie w drodze pomocy sądowej przed Sądem w Rzeszowie- strona cofnęła wniosek powołując się „charakter sprawy, względ na bliżej nieokreślone poważne niedogodności i niewspółmierność kosztów dojazdu”. Po pierwsze odstępstwo od zasady bezpośredniości spowodowałoby niewątpliwie spowolnienie procedowania w niniejszej sprawie, nieuzasadnioną zwłokę z uwagi

na konieczność kierowania odezwy sądowej do sądu wezwanego. Po drugie Sąd miał na uwadze iż wnioskowani świadkowie- pracownicy powodowej spółki z racji pełnionych obowiązków członków komisji inwentaryzacyjnych często przemieszczają się pomiędzy poszczególnymi oddziałami (magazynami) powodowej spółki na terenie RP w trybie podróży służbowych, a więc podnoszone „niedogodności i niewspółmierne koszty dojazdu” są sztucznie wyolbrzymiane przez stronę procesu dla swojej niczym nieuzasadnionej wygody procesowej. Po trzecie charakter sprawy i rodzaj uchybień formalnych w procesie powierzenia mienia pracownikom jakich dopuściła się strona powodowa przesądza o bezprzedmiotowości prowadzenia dowodów z zeznań świadków ad.1-3 na wskazane okoliczności pozostające bez istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Niezależnie od cofnięcia tych dowodów Sąd rozważał kwestię zmiany postanowienia dowodowego w zakresie dopuszczenia powyższych dowodów osobowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo o czym orzekł ***jak w punkcie I sentencji wyroku.***

Orzeczenie o kosztach jak ***w punkcie II sentencji wyroku*** znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez pozwaną były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U z 2016 r. poz.1667) o zmianie rozporządzenia wynosiły 1 800 zł.